

Arrest

nr. 208 359 van 28 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2017 dient verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart in als moeder van een minderjarig Belgische kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie neemt op 16 februari 2018 een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52,§4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot he grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.08.2017 werd ingediend door

Naam: T.

Voornaam: T. R.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het rijksregister: xxx

Verblijvend te/verklaart te verblijven te: (...) 2547 LINT

Om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Artikel 52,§2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet,"

Artikel 41,§2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat : "Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

Betrokkene heeft bij haar aanvraag onder meer volgende documenten voorgelegd:

Geboorteakte van de referentiepersoon

Carte d'électeur van de REPUBLIQUE DEMOCRATIQUE DU CONGO dd. 18.08.2009 op haar naam

Te dezen blijkt niet dat betrokkene een geldig paspoort heeft voorgelegd dat in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. De voorgelegde stukken zijn geen identiteitsbewijzen en bieden onvoldoende uitsluitel over de identiteit en de nationaliteit van betrokkene. De geboorteakte van de referentiepersoon kan bovendien enkel dienstig worden voorgelegd om de verwantschap te bewijzen. Aangezien betrokkene nalaat een identiteitsbewijs te overleggen voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van : artikelen 10,11, 22bis en 191 van de Grondwet; - artikel 8 EVRM ; artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie ; artikelen 40ter, 41, 42, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van; artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, en het evenredigheidsbeginsel; gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie;

Artikel 22 bis van de Grondwet luidt als volgt: "Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 24 van het Handvest voorziet:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet ook in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat de stiefzoon van een Belg, die aan bepaalde voorwaarden voldoet, recht heeft op verblijf en de erkenning van dit recht mag vragen.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en formele motivering van de bestuurshandelingen, ve beslissingen op formele en materiele vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de

bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

- **Onderdelen van het middel**

1st onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, en de motiveringsplichten worden bijgevolg miskend, daar uit de motivering niet blijkt dat er rekening werd gehouden met het paspoort dat in haar dossier staat (zie mailbericht van DVZ dd 30.11.2017, in bijlage).

2de onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, en de motiveringsplichten worden bijgevolg miskend, daar uit de motivering niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de hoedanigheid van asielzoeker van de verzoekende partij, hoewel zij deze hoedanigheid benadrukte om uit te leggen dat zij geen nieuw identiteitsdocument kan verkrijgen (zie mailbericht van haar raadsman dd 30.11.2017, in bijlage). Verwerende partij doet bovendien een discriminerende toepassing van de wetgeving daar een asielzoeker die het recht op verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis zijn aanvraag mag indienen zonder paspoort (art. 9bis §1 VW). Er bestaat geen objectieve criteria om deze twee categorieën anders te behandelen, en een paspoort te eisen aan een asielzoeker voor een aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf (40ter VW) en geen paspoort te eisen voor een asielzoeker voor een 9bis-aanvraag. Er is bovendien geen aanvaardbaar doel om zo'n een onderscheiding te rechtvaardigen. Het verschil in behandeling is fundamenteel, en de onevenredigheid ervan valt - des te meer - niet te begrijpen daar aan de familieleden van een Belg, zoals verzoeker, een striktere regime wordt toegepast, hoewel zij duidelijk nauwere banden heeft met België dan een gewone derdelander, die gebruik maakt van artikel 9bis. De wetgeving, en de manier waarop verwerende partij deze wetgeving toepast, zonder een exceptie te aanvaarden voor het voorleggen van een geldig paspoort indien de aanvrager een asielzoeker is, hoewel zo een exceptie bestaat voor de derdelanders die een 9bis-aanvraag indienen, is dus discriminerend en miskent het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie, en artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Huidig middel zou niet verworpen mogen worden zonder dat er een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof wordt gesteld omtrent de wettigheid van dit verschil in behandeling.

3de onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, en de motiveringsplichten worden bijgevolg miskend, daar uit de motivering niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de evenredigheidsbeginsel, hoewel verzoekende partij benadrukte dat het onevenredig zou zijn om een nieuw geldig paspoort te eisen, rekening houdend met haar persoonlijke situatie en de documenten die al voorgelegd werden en die in het dossier staan (zie mailbericht van haar raadsman dd 30.11.2017, in bijlage).

4de onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, en de motiveringsplichten worden bijgevolg miskend, samen met het recht op familieleven en de rechten van het kind, daar uit de motivering niet blijkt dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het betrokken kind. Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met dit hoger belang, dat moet nochtans primeren, en dat duidelijk aangetast wordt door het feit dat zijn moeder niet een recht op verblijf voor meer dan drie maanden erkend krijgt.

In het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 benadrukte het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten om voldoende onderzoek te voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen: (...)

Meer recent heeft het EVRM in zijn rechtspraak de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren: « the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mandet v. France, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) (EHRM, EL GHATET t. Zwitserland., 08.11.2016). In dezelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven: « to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently

reflected in the reasoning of the domestic courts (Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; B. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106-107) ». Een gedetailleerde motivatie is van doorslaggevend belang om te getuigen dat met alle elementen rekening werd genomen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter en artikel 41 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit).

De bestreden beslissing stelt op duidelijke wijze dat geen paspoort werd voorgelegd doch slechts een “*Carte d’électeur de republique democratique du congo*” en legt uit waarom dit document niet voldoet: het voorgelegde stuk is geen identiteitsbewijs en biedt onvoldoende uitsluitsel over de identiteit en de nationaliteit van betrokkene.

Dit is afdoende. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ten bewijze van haar identiteit naliet een geldig paspoort voor te leggen. Zij legt een “*Carte d’électeur*” van 18 augustus 2009 voor.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”.

Artikel 41 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

(...)”

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

(...)”

Uit deze bepalingen blijkt dat de verwerende partij gerechtigd is aan verzoekster het voorleggen van een geldig paspoort op te leggen. Uit de bijlage 19ter van 6 januari 2016 blijkt dat verzoekster zich van deze voorwaarde bewust moest zijn, nu aan haar werd gevraagd een paspoort voor te leggen ten laatste op 27 november 2017. Ondanks dit gegeven legt verzoekster slechts een Carte d'électeur voor.

Verzoekster betoogt vooreerst dat *“uit de motivering niet blijkt dat er rekening werd gehouden met het passpoort dat in haar dossier staat (zie mailbericht van DVZ dd 30.11.2017, in bijlage)”*.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een paspoort heeft voorgelegd op naam van 'R. T.', terwijl zij haar aanvraag tot gezinshereniging en haar asielaanvraag heeft ingediend op naam van 'T. R. T.'. Tevens is het voorgelegde paspoort afkomstig van Angola, terwijl zij verklaart de Congolese nationaliteit te hebben. Bijgevolg toont het paspoort de identiteit van verzoekster niet aan.

Verzoekster stelt voorts dat zij geen nieuw identiteitsdocument kan verkrijgen, omdat zij asielzoeker is. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele manier aannemelijk maakt dat zij geen kopie van haar paspoort kan vragen bij de Congolese autoriteiten.

De bestreden beslissing dient gevolgd te worden in haar determinerend motief dat dit document geen nationaliteitsdocument is noch een identiteitsdocument.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en in concreto, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

Verzoekster stelt, in het kader van de schending van het gelijkheidsbeginsel, dat er geen rekening werd gehouden met de hoedanigheid van asielzoeker van verzoekster en betoogt dat *“de verwerende partij een discriminerende toepassing (doet) van de wetgeving daar een asielzoeker die het recht op verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis zijn aanvraag mag indienen zonder paspoort (art. 9bis §1 VW). Er bestaat geen objectieve criteria om deze twee categorieën anders te behandelen, en een paspoort te eisen aan een asielzoeker voor een aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf (40ter VW) en geen paspoort te eisen voor een asielzoeker voor een 9bis-aanvraag. Er is bovendien geen aanvaardbaar doel om zo'n een onderscheiding te rechtvaardigen”*.

Het standpunt van de verzoekster komt in wezen neer op wetskritiek. Deze wetskritiek valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad en kan dus niet tot de nietigverklaring leiden.

De Raad verwerpt het verzoek tot stellen van de voorgestelde prejudiciële vraag. Artikel 26 van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 bepaalt dat een rechtscollege niet gehouden is om de prejudiciële vraag te stellen, wanneer de te vellen beslissing nog vatbaar is voor, al naar gelang het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vellen arrest is nog vatbaar voor een cassatieberoep bij de Raad van State.

In casu heeft de overheid de wettelijk opgelegde vereisten nageleefd.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. Vande Lanotte en Y. HaecK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster is onderworpen aan de hierboven geciteerde bepalingen, waaronder artikel 41 van de vreemdelingenwet, daar ze haar aanvraag op basis

van dit artikel ingediend heeft en dient aldus de in deze bepalingen opgesomde documenten voor te leggen.

De Raad stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 van het EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866). Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekster steeds een nieuwe aanvraag kan indienen, dit maal wel vergezeld van de door artikel 41 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC